

ster, som i årevis har forbudt eller forsøgt at forbyde andre at udtale sig om udlændingepolitikken. Efter 11. september vil de udgøre begge regimenter, både det kirkelige og det verdslige, for nu vil de til at forbyde alle mulige holdninger hos muslimerne. De må hverken det ene eller det andet, for det skal politikerne til at bestemme.

Det er et ejendommeligt syn, som også kommer frem i forslaget om statsanerkendelse af trossamfund. Man gider ikke engang høre efter, og man er ikke interesseret i nogen debat, for man sidder og snakker sammen med andre. Er fru Pernille Rosenkrantz-Theil interesseret i at høre, hvad jeg siger, og interesseret i en debat om hendes eget forslag, eller hvad? Jeg spørger bare.

Det er også meget interessant, at man vil afskaffe statsanerkendelsen af trossamfund. Man har jo overhovedet ikke forstået, hvad det handler om, og det er netop, fordi man selv blander religion og politik sammen. Man har ikke forstået, at den anerkendelse af trossamfund, der sker, alene er en forvaltningsakt. Det er slet og ret en forvaltningsakt. Vi ved godt, at muslimerne gerne vil have det blå stempel i forbindelse med deres tros indhold, men det får de ikke af statsmagten i Danmark.

Fru Pernille Rosenkrantz-Theil gider stadig væk ikke at høre efter, hvad vi andre mener om hendes eget forslag. Det viser jo også, at det bare er et slag i luften, at det er for sjovs skyld. Man tager ikke engang sit eget forslag så alvorligt, at man gider høre efter, hvad andre mener om det. Det er en interessant måde at spille folkestyrets tid på.

Men man mener, at religion er en privatsag: Jamen det er jo interessant, for det må jo så føre til, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil vil forbyde tørklæder i Danmark, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil vil forbyde enhver muslimsk religionsudøvelse i det offentlige rum, for er der noget, der ikke er en privatsag, så er det at være muslim. Så det er da interessant, at fru Pernille Rosenkrantz-Theil vil til at forbyde, at muslimerne viser deres tro i det offentlige rum.

Det er alt i alt et ganske håbløst forslag, og jeg kan citere fru Pernille Rosenkrantz-Theil fra en tidligere kirke debat: Jeg har ikke meget begreb om tingene. Nej, det er der ført glimrende bevis for i dette forslag.

Kl. 16.20

Så ved vi da, at Socialdemokratiet har været bærende i menighedsrådene, lige siden menig-

hedsrådsloven blev indført i 1903, og derfor tager vi selvfølgelig også noget mere seriøst på fru Karen J. Klints og andre Socialdemokraters forslag. Vi er bare ikke enige.

Vi er enige i mange af bemærkningerne, som bærer præg af, at fru Karen J. Klint ligesom Venstre er meget optaget af en kirkelig debat. Men den har vi jo alle steder. Og jeg må indrømme, at det ikke er, fordi jeg behøver at være enig med kirkeministeren, men her er jeg altså enig med kirkeministeren. Vi har i Venstres folketingsgruppe den samme frygt for, at debatten bliver begrænset på denne her måde. Den er jo meget levende i øjeblikket i forskellige fora.

Så vil jeg gerne spørge fru Karen J. Klint: Har fru Karen J. Klint ikke set – nu er det vel ikke sådan, at fru Karen J. Klint heller ikke vil høre efter, når vi diskuterer hendes forslag? Det kan da ikke passe. Det er da en meget interessant måde at bruge sin tid på. Nå, men jeg siger det alligevel, for det kommer til at stå i Folketingstidende, selv om det rager Socialdemokraterne en papand, hvad vi mener om forslaget.

Men hvor mange gange har man ikke oplevet, at når der nedsættes en kommission, så bruger regeringen det som undskyldning for ikke at ville diskutere noget som helst. Så skal vi alle sammen tie, mens kommissionen sidder. Og nu er der altså en minister, der siger, at debatten skal foregå ude i landet i stedet for. Så er det lidt sjovt, at hun skal udsættes for kritik.

Men jeg vil gerne sige til fru Karen J. Klint: Jeg synes da, at vi skal formalisere debatten i Kirkeudvalget mere, hvis det er det, fru Karen J. Klint ønsker. Som formand for Kirkeudvalget vil jeg da gerne gå i spidsen for en høring og også opfordre til, at vi tager et af de emner, fru Karen J. Klint ønsker, til den årlige temahøring.

Og så vil jeg godt sige, at jeg mener, der er noget fundamentalt meget farligt i det her med, at man sammenblander, hvad en minister skal, og så at ministeren skal rådføre sig med Folketinget, for det er jo det samme som at gøre det lettere at være minister.

Hvis ministeren først har rådført sig med Folketinget, så kan oppositionen jo ikke komme løbende senere og sige: Jamen nu er vi utilfredse med den måde, ministeren har gjort det på. Så har man sådan set sat det parlamentariske ansvar ud af kraft, og derfor synes jeg, ikke bare her, men i alle andre sammenhænge, måske lige undtaget en grundlovskommission, men det er så heller ikke noget, regeringen nedsætter, det er noget, Folketinget bør nedsætte, at den her sam-